

CİNNET KAFESİ

GÜLER ÖZTAŞKIN

Cinnet Kafesi

[CİNNET](#)

[CİNNET](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Künye](#)

CİNNET

KAFESİ

GÜLER ÖZTAŞKIN

FA YAYINLARI ROMAN SERİSİ 19 Yayıncı Sertifika No:
45789 İlk Basım: Temmuz - 2020 CİNNET KAFESİ - GÜLER
ÖZTAŞKIN FA YAYINLARI

Meşrutiyet Caddesi No:48/8 Kızılay ANKARA 0 533 046 24
53

Yaren Sıla KOÇ - Nilsu ÜNAL - Ahmet ESEN Baskı ve Cilt:
Ayrıntı Basım Yayım Ltd.Şti. Sertifika No: 13987 ISBN: 978-
605-06792-7-4

Bu kitabın tüm hakları FA YAYINLARI aittir. Tüm hakları saklıdır. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; FA YAYINLARI'nın yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

- [CİNNET](#)
- - [Bölüm 4](#)
  - [Bölüm 6](#)
  - [Bölüm 10](#)
  - [Bölüm 12](#)
  - [Bölüm 13](#)

CİNNET

KAFESİ

GÜLER OZTAŞKIN
ÖZGEÇMİŞ

Yazanımız Kayseri'de doğmuştur. Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi Biyoloji Bölümü'nden mezun olmuştur. Üç kız çocuğu annesi bir eğitimcidir. Üniversite hazırlık, konu anlatımlı ve soru bankası kitapları vardır. Ayrıca Orta Öğretim Fen Bilgisi kitaplarının Biyoloji bölümlerini yazmıştır. Çeşitli okul ve dershanelerde bölüm başkanlığı yapmıştır. Lise öğrencileri arası proje yarışmalarında MEF (eğitim ve bilimsel araştırmaları destekleme vakfı) tarafından birincilik ve TÜBİTAK proje yarışmalarında ödüller ve Almanya'da çevre ödülü kazanmıştır.

Yıllarca öğretmenlik yaptığı kurumlarda topluma ba-şanlı ve yararlı çok sayıda öğrenci yetiştirmiştir.

Güler Öztaşkın'ın bu kitabını okurken duygudan duyguya geçecek, olayları gökkuşağı renklerinde yorumlayacak ve her bölümde kendinizden bir parça bulacaksınız. Toplumun en büyük yarası olan kadına fiziksel ve psikolojik şiddetin, kadınlar üzerindeki en ağır etkilerini hissedeceksiniz. Farklı anlatım tarzı ile Türkiye'nin bazı illerinde gezecek, yöresel alışkanlıkları ve ortamları kahramanlar ile birlikte yaşayacaksınız.

"Kızım Sıla Öztaşkın'a katkılarından dolayı teşekkür ederim.

Bölüm 1

Nilay cenin pozisyonunda odanın bir köşesine oturmuş, gözlerini sabit bir noktaya dikmişti. Damarlarındaki kanın basıncını kalp atışlarında hissediyordu. Boğazında

sanki bir sünger vardı; her yutkunduğunda daha da ıslanıyor, nefes almasını engelliyordu. Beyninde binlerce ses birbirine karışıyordu. Düşüncelerini toplamaya çalışıyor ama başaramıyor-du. Acaba ne kadar zamandır bu şekilde duruyordu? İçinden kendi kendine konuşmaya başladı.

Arı topluluğunda, erkek arıya çiftleşmeden sonra besin verilmiyor ve açlıktan öldürülüyordu. Dişi örümcek, çiftleşme sırasında erkek örümceği yiyerek öldürüyordu. Demek ki dişi bireyler suçsuzdu, doğa bile erkekleri yok edin mesajı veriyordu. Sonra, "Resmen saçmalıyorum." diye mırıldandı. "Cinayete bahaneler bulmaya çalışıyorum." Tırnaklarıyla avuç içlerini kanatırken bir yandan da kendine, "Delicesine sevdiği adamın yok oluşu, bir kadını nasıl bu denli rahatlatabilir?" diye soruyordu. Yok oluşa kadar yaşamış olduğu ne çok hayal kırıklığı ve önüne geçemediği ne çok duygu vardı... Belki de kabul etmek istemediği, intikam hissiydi?

Saçının teline dokunmaya kıyamadığı, uyurken saatlerce seyrettiği, tüm hayallerinin kahramanı yok olmuştu işte! Doğru olamazdı bu.

Yavaş yavaş yerinden kalktı, musluğu açtı. Dakikalarca bileklerinin üzerine düşen su damlalarını izledi, gözyaşları su damlalarına karışıyordu. Suyun değdiği her bir damlada arınmaya çalışıyordu sanki. "Tüm vücudumu denize sok-sam arınabilir miyim?" diye geçirdi içinden. Musluğu kapatıp odaya geri döndü, gözü duvarda asılı olan tabloya takıldı.

"Neden kar manzaralı tüm tablolar beni bu kadar etkiliyor?" diye sordu kendine. Beyaz ona, saflık, masumiyet ve arınmış-lık hissi veriyordu. Odanın bir köşesinde bulunan aynanın önüne geçerek yüzünü inceledi. Gözbebekleri büyümüş, kulakları ve yanakları kızarmıştı. "Bunlar hep adrenalinin etkisi." diye içinden geçirdi.

Nilay, Tıp Fakültesinde, Kalıtım dersleri veren bir öğretim üyesiydi. Onun için mutluluk, devasa amfilerde öğrencileriyle buluştuğu zamanlardaydı. Ta ki karşısına

Burak çıkıncaya dek... Burak aklını başından almış, gözlerini karartmış ve başka bir şey düşünemez hale getirmişti onu.

Uzun sarı saçlarını geriye doğru attı, kendine ait değilmiş gibi bakan mavi gözlerini kapattı; bu gözler neler görmüş, acı ve tatlı ne anılara şahit olmuştu. Keşke bütün bu yaşananlar bir rüya olsaydı. "Uyanıp gerçeğe dönmeseydin." diye düşündü. Burak, hayatını hep griye çevirmişti; beyaz ve siyahın ayrımını yapamaz hale gelmişti. Oysa kocaman bir gökkuşağına ihtiyacı vardı.

***

Bir gün okul çıkışı arkadaşları ile kafa dağıtmak için ka-feye gitmişlerdi. Keyifleri yerindeydi. Hayattaki en büyük sırdaşı ve yol arkadaşı olan Esin ile şakalaşıyor, çalan müziğe eşlik ediyorlardı. Esin karşı masadan ona bakan birini göstererek,

"Bak sen. Kimler de varmış burada?" demişti.

Burak masadan kalkıp Esin'e doğru gelip sarılmıştı.

"Ne kadar da özlemişim seni deli kız!" diye de takılmıştı. Esin ile Burak çocukluk arkadaşlarıydı. Aileleri birbirlerini tanıyor, aynı mahallede oturuyorlardı. İki de farklı şehirlerdeki üniversiteleri kazanınca bağları kopmuştu. Yıllar sonra karşılaştıklarında geçmişe duydukları özlem ve anıları gün yüzüne çıkmıştı.

Esin, Burak'ı masalarına davet etmişti. Nilay ilk defa işte o gün görmüştü onu. Kendini öyle bir özgüven ile taşıyordu ki masadaki herkesin bir anda dikkatini çekmişti. Nilay da çok etkilenmiş, onun uzun boyuna bakarak "Keşke bugün topuklu ayakkabılarımı giyseydin." diye içinden geçirmişti. Sohbet ilerledikçe masadakilerin Burak'a ilgisi daha da artıyordu. Müthiş bir havası vardı ve herkesi çekim alanına almayı başarıyordu. Nilay da bu çekimden uzak kalamamıştı. Burak'ın bakışlarında derinlik, gizem ve cesaret vardı. Doktor olmanın verdiği ukalalık da cabası...

Nilay ve Burak o gün kalıtsal hastalıklardan, yeni bulunan tedavi yöntemlerinden, klonlamalardan ve farklı sağlık

konularından bahsetmişlerdi. İkisinin de konuşacak pek çok ortak noktası vardı. Gecenin sonunda ayrılırken Burak, Nilay'dan telefon numarasını istedi.

“Bence bu sohbetin devamı olmalı...” Yeni tanıştığı hiç kimseye telefon numarasını vermeme konusunda katı kuralları olan Nilay, Burak'a hayır diyememişti.

Günler hızla geçiyor, Burak bir türlü aramıyordu. Derslerde bile gözü telefondaydı. Numarasını isteyen bir adam, neden aramıyordu ki? Merak, kuşku ve beklentiyle geçirmişti günlerini.

O gün de işten çıkmış, yorgun ve bitkin bir halde evin yolunu tutmuştu. Evi onun sığınağıydı; hayaller kurduğu, dış dünyanın karmaşasından huzura kavuştuğu minik bir yaşam alanıydı. Günün yorgunluğunu atmak için orta şekerli Türk kahvesi yapmıştı. Önünde rengarenk menekşelerin bulunduğu penceresine geçmiş, ışıkları yanan koca bir şehrin ihtişamlı görüntüsünü seyretmeye başlamıştı. Kim bilir ışıkları yanan bu evlerin içinde ne hayatlar yaşanıyordu? Penceresinden kocamanmış gibi görünen bu manzara, evrende bir nokta kadar bile değildi. Bunları düşünürken telefonu çalmıştı. Tanımadığı bir numara arıyordu. Heyecandan eli ayağına dolaşmıştı. Arayan Burak olabilir miydi? Hızlanan kalp atışlarını kontrol altına almaya çalışarak kendinden emin bir şekilde telefonu açmıştı. Karşıdaki ses,

“Merhaba Nilay, nasılsın? Ben Burak, umarım hatırlamışsındır.” Unutmak mümkün mü, diye içinden geçirmişti Nilay.. Kulakları uğulduyor, kalp atışları vücudunun her bir noktasına yayılıyordu. Burak özür dilemiş, şu sıralar çok yoğun olduğunu, hayatta kalma mücadelesi veren bir hastasını kurtarabilmek için zaman kavramını yitirdiğini, bu yüzden arayamadığını söylemişti. O gün, gözlerine baktığında gördüğü derin mavinin, gökyüzü ile denizlerin birleşip kendisini sonsuzluğa götürdüğünü de eklemişti çapkınca.

Nilay'ın ayakları yerden kesilmişti. Burak'ın sesi, bugüne kadar dinlediği tüm şiirlerin mısralarındaydı sanki. Burak görüşmek istiyordu. Kaybettikleri zamanı telafi edeceğini, buluştukları ilk günün, yaşayacakları tüm özel günlerin ilki olacağını iddia ediyordu.

Nilay'ın hafta sonuna kadar final sınav kağıtlarını okuması ve notları sisteme girmesi gerekiyordu ama hiçbir şey umurunda değildi. Tek isteği bir an önce Burak'ı görmektir. Burak çok dakikti. Akşam tam 20.00'de, yani sözleştikleri saatte kapının önündeydi. Nilay o saate kadar onlarca kıyafet denemiş, ne giyeceğine bir türlü karar verememişti. Sonunda vücuduna oturan, hafif göğüs dekolteli ve derin yırtmaçlı siyah elbisesini giymeye karar vermişti. Makyajını yaparken elleri titriyordu, bu adamda farklı olan ne vardı böyle? Resmen aklını başından almıştı. Ne olmuştu her zaman duygularını kontrol altında tutan Nilay'a... Onu ilk gördüğünde "Keşke" dediği yüksek ökçeli ayakkabılarını giymişti. Çıkmadan önce aynada son bir kez kendine bakarak aşağı indi. Sonunda Burak karşısındaydı işte. Ne kadar heybetli görünüyordu. Nilay kendini onun yanında küçücük hissetmişti. Burak yanağına minik bir öpücük kondururken kokusunu duymuş, adeta başı dönmüştü.

En az kendisi kadar dikkat çeken Audi marka son model aracının kapısını açıp Nilay'ın elini tutarak bir daha asla uya-namayacağı bir rüyanın başlangıcını yapmıştı. Arabaya bindiklerinde radyoda Sezen çalıyordu, duygu dolu, insanın içine işleyen sesiyle. Sanki her bir tınıda onu biraz daha Burak'a bağlıyordu. Burak, son derece egzotik ve seçkin bir restoranda iki kişilik rezervasyon yaptırmıştı. Oraya vardıklarında Nilay, suya vuran eşsiz yakamozu fark etmiş, Burak'a göstererek; insanların yakamozları Ay'ın su yüzeyinde oluşturduğu parıltılı yansımalar olarak bildiğini fakat gerçekte bu yansımaları biyolojik ışık üretme özelliğine sahip su yosunlarının oluşturduğunu söyleyip gülümsemişti.

Burak ise asıl yakamozun onun gözlerinde olduğunu düşünüyordu.

Restoranın Arnavut kaldırımli bir girişi ve etrafında çok sayıda kavak ağacı vardı. Su kenarı olduğu için kavakların boyu oldukça uzundu. Son derece bakımlı ve üzeri ahşap oymalı ana kapının orijinal görüntüsü korunmuştu. Rüzgar ve yağmur, kavakların yapraklarını kapı girişindeki basamaklara dökmüştu. Yapraklar, içeri giren herkesin ayakkabısının altına yapışuyordu.

Nilay, “Bu topuklu ayakkabılarım ile kayıp düşmem ve ilk günden Burak’a rezil olmam inşallah!” diye düşünmüştü.

Masaları önceden hazırlanmış; cam kenarı ve deniz manzaralıydı. Masanın üzerinde bordo kadife bir örtü, gümüş bir peçetelik, ince gümüş bir vazoda kasımpatı çiçekleri vardı. Ölümsüz aşkları simgeleyen, güzelliğinin ardında gizli bir hüzün de taşıyan ne kadar gizemli bir çiçektir kasımpatı.

Nilay ilk buluşmalarda erkeklerin kadınlara aldığı ihtişamlı çiçekleri düşünmüştü. Burak ona çiçek almamıştı, “Galiba ilk hayal kırıklığım bu.” diye geçirirken aklından, Burak cebinden bir kutu çıkarmıştı. Zümrüt taşlı kol düğmelerinin ışıltıları ne kadar hoş yansuyordu. Merak içindeydi Nilay; ilk buluşmada bu kutu da neydi böyle? Sürprizlerle dolu olan Burak’ın ilk şaşırtmasıydı bu. Kutuyu masanın üzerine koymuş ve Nilay’dan açmasını istemişti. O da ne? Antika bir pusula... Burak ona,

“Seninle tanışana kadar kendimi kaybolmuş hissediyordum, artık yolumu buldum. Bundan sonra pusulanın bir ucu seni diğer ucu beni gösterecek. Benim yolum da yönüm de sensin.” diye fısıldadı.

Nilay büyülenmiş gibiydi. Ne kadar özel hissettirmişti ona kendini, aklına bile gelmeyecek hediyesi ile. Nilay, Burak’ın gözlerinin içine bakmıştı. Ne kadar çok duygu barındırıyordu; asalet, cesaret, mahcubiyet ve aynı zamanda baş kaldırış. Aynı bakışta bu kadar farklı kişilikler nasıl yansıtılabilirdi?

Restoranın bir köşesinde kuyruklu piyano vardı. Slow müzikler herkesi çok farklı anılara götürüyordu. Burak, Nilay'ın elini tutmuş ve dudaklarına götürmüştü. Sanki bir yerlerde volkan patlamış ve sıcaklığı Nilay'ın tüm vücuduna yayılmıştı. Burak,

“Seninle dans etmek istiyorum!” diyerek itirazlarına aldırmış etmeden Nilay'ı belinden kavrayıp masadan kaldırmış, diğer masalardaki insanların bakışları altında dans etmeye başlamışlardı. Burak'ın kokusu her hareketinde salona yayılıyor ve ona sokulmuş olan Nilay'ı sarhoş ediyordu. Özgüveni, başına buyrukluğu, gelecekte de her istediğini yaptırabileceğinin sinyallerini veriyordu.

Masalarına dönüp garsonun gelmesini beklemişler, Barefoot markasının Merlot kırmızı şarabından ve yanında kırmızı et ile kırmızı şarap aromalarının mükemmelliği yakaladığını söyleyerek restoranın özel yemeği olan T-bone steak siparişi vermişti Burak. Kadehlerini ilişkilerinin sonsuzluğuna kaldırıp loş ışıkta içkilerini yudumlarken Burak'ın gözünün altındaki yara izi Nilay'ın dikkatini çekmişti. Ne olduğunu sormak istemiş, bir yandan da “Ne kadar meraklıyım, şimdi sırası mı?” diye içinden geçirmişti. Burak ona geçmişinden, çocukluk dönemlerindeki yaramazlıklarından bahsederken Nilay, tüm sevimliliğini takınarak,

“Yüzündeki yara da çocukluk döneminden mi hatıra?” diye sorduğunda Burak'ın bakışları buz kesmiş, duraklayıp boğazını temizledikten sonra, saatler süren bir ameliyatta tansiyonunun düştüğünü, dengesini kaybedip başını masanın köşesine vurduğunu anlatmıştı. Nilay inanmıştı. Nereden bilebilirdi ki Burak'ın eski eşine şiddet uyguladığı sırada kadının yüzüne fırlattığı kupadan olduğunu...

Gecenin sonunda ikisi de çakırkeyif olmuşlardı. Burak yol boyunca Nilay'ın elini tutmuş, evin önüne geldiklerinde yine yanağına masum bir öpücük kondurmuştu.

“Bu gece seninle çıkacağımız yolculuğun ilk adımındı.” diyerek ona sarılmış ve Nilay’ın içeri girmesini beklemişti. Nilay, sığınağım dediği evine girdiğinde neden Burak’ın da içeri gelmek istemediğini, neden bu geceyi onunla geçirmedeğini düşünmüştü. Diğer erkeklerden ne kadar farklıydı.

Başkası olsa bir kahve içelim klişesiyle çoktan yanında olurdu. Sergilediği her davranışta bir gizem vardı.

Nilay’ın mutluluktan ayakları yerden kesilmiş, karnında kelebekler uçuşuyordu.

“Demek ki kitaplarda okuduğum ama bir türlü yaşayamadığım kelebekler bunlarmış.. demiş gülümseyerek ve yatağına girip Burak’ın hayaliyle uykuya dalmıştı.

Günler geçiyor, Nilay telefon bildirimlerinde Burak’ın mesajlarını görüyor, onun özlem ve sevgi dolu cümleleri ile gitgide ona daha çok bağlanıyordu.

Burak bir gün iş çıkışı Nilay’ın çalıştığı üniversiteye gelmişti. Bu küçük sürpriz ilişkilerine yeni bir renk katacaktı. Nilay’ın çalıştığı üniversite binası tarihî ve son derece görkemliydi. Bahçesinde birçok farklı tür çiçek, süs havuzları, içinde siyah, kırmızı balıklar ve adeta bir tabloyu andıran irili ufaklı nilüferler bulunuyordu. Binanın arka cephesinde öğrenciler tarafından “Aşıklar yolu” olarak adlandırılan çam ağaçlarıyla bezenmiş uzunca bir yol vardı. Hele de kar yağdığında öyle güzel bir manzara oluşuyordu ki el ele yürüyenlerin romantizmini en yukarılara taşıyordu. Nilay kaç kez “Sevdiğim adamla el ele bu yolda yürümeyi ne çok isterdim.” diye geçirmişti içinden.

Odasının kapısı çalındığında, yine öğrencilerinin geldiğini düşünerek, “Girin!” diye seslenmişti. Kapı açıldığında Burak tüm ihtişamıyla karşısında duruyordu. Üzerinde Pierre Cardin markalı, sanki ona özel dikilmiş gibi duran takım elbise vardı. Saçlarını geriye doğru taramış, hafif kirli sakalı ve ışıltılı bakışları ile moda dergilerinden fırlamış gibiydi. Nilay boynuna atlamamak için kendini zor tutmuştu.

Burak, sürprizin burada kalmayacağını ve gece boyunca süreceğini söyleyerek konuşmasına bile fırsat vermeden, elinden tutarak odasından çıkarmıştı. Her zamanki kibarlığı ile onu arabasına bindirmiş ve yola çıkmışlardı. Nilay nereye gittiklerini sorduğunda, “Birazcık sabırlı ol sevgilim.” diyerek daha da meraklandırmıştı. Yol nihayet sona erdiğinde kocaman bahçesi olan dubleks bir villanın önünde durmuşlardı. Sanki evde dev adamlar yaşıyormuş gibi her şey olması gerekenden daha büyüktü. Pencereleri bir kapı büyüklüğünde, demir parmaklıkları koyu siyah renkteydi. Dışarıdan bakıldığında içerisi görünüyordu. Ortamın sinek uça sesi duyulacak kadar sessiz, sakin ve huzurlu olduğunu hissediyordu Nilay. Burak sıcacık bir ses tonuyla,

“Evimiz prensesini bekliyor...” diyerek onu içeri davet etmişti. Salondaki tüm eşyaların üzerine ve yerlere gül yaprakları serpilmişti. Her bir noktaya özenle yerleştirdiği mumları yakmıştı sonra. Nilay başını kaldırdığında kocaman bir N harfli uçan balonun parlak görüntüsünü ve altında büyük harflerle “sonumsun” yazan kağıdı görmüş, cennet dedikleri yer burası olmalı diye düşünerek Burak’ın boynuna atlamıştı. Tahrik edici, egzotik ve tanıdık parfümü yine sarhoş etmişti.

Salonun bir köşesinde 1973 model DUAL’in KA12 kodlu pikabı bulunuyordu. Burak, pikabın üzerinde takılı bulunan Zeki Müren’e ait taş plaktan, “Kapıldım gidiyorum bahtımın rüzgarına” adlı şarkısını dinletirken,

“Benim bahtımın rüzgarı da sensin, ben de sana kapıldım gidiyorum.” diye fısıldamıştı kulağına.

Burak daha sonra Nilay’ın fiyatını öğrendiğinde dudağını uçuklatan, Methuselah adıyla dünya çapında ünlü olan ve sınırlı sayıda üretilen Champagne Cristal Brut 1990 markalı şampanyayı kadehlere doldurup ikram etmişti. Adeta bir rüyanın içindeydi, kendisini dünyanın en özel kadınıymış gibi hissediyordu. Pikapta çalan şarkıların eşliğinde onun kollarında dans ederken ayakları yerden kesilmişti.

Mumların titrek ışığı mistik bir hava vermişti ortama. Burak onu belinden sıkıca kavrayıp kendine çekmiş, tarif edilemez bir tutkuyla ıslak dudaklarını Nilay'ın dudaklarına dokundurmuştu. Nilay şampanyanın eşsiz aromasını bu kez onun dudaklarından tadıyordu.

İlerleyen dakikalarda Burak bir an duraksamış, Nilay'ı elinden tutup merdivenlere yönelmişti. Tek bir hareketle onu güçlü kolları arasına almıştı yukarı çıkarken. Nilay'ın başı dönüyordu. Burak merdivenlerin tam karşısında bulunan yatak odasının kapısını açmış, içeri girmişlerdi. Evin önünde bulunan sokak lambasının loş ışığı nasıl da romantik bir hava ile aydınlatıyordu. Odanın sade dekorasyonunun aksine, tam ortada bulunan büyük, yuvarlak yatak oldukça gösterişliydi. Bordo saten çarşaflarla bezenmişti ve harika manzaralı bir cepheye bakıyordu. Burak'ın ıslak öpücükleri yerini sert dokunuşlara ve ısırıklara bırakmıştı. Nilay'ı ani bir hamle ile yatağa fırlatmıştı. Nasıl bir çelişkiydi bu? Kafası karışmış, daha doğrulamadan Burak saçlarını eline dolayarak yırtar-casına üstünü çıkarmaya başlamıştı. Nilay göz pınarlarından akan yaşlara mani olamıyor, canı yanıyor, Burak ise bunlara aldırılmıyor hoyratça ona sahip oluyordu. Hiç böyle hayal etmemişti... Onunla tek vücut olacakları o muhteşem an için kaç farklı senaryo yazıp hepsinde ayrı hayaller kurmuştu. Can havliyle yataktan fırlayarak kaçmaya çalışmış ama Burak onu yakalamıştı. İki elini kıskaç gibi kullanarak başının üzerinde birleştirip korkunç bir baskıyla iterek duvara yapıştırmıştı. Yeniden saçlarını eline dolayıp aşağı çekerek yüzünü havaya kaldırmış, dudaklarını dudaklarına yapıştırmıştı. Nilay boğulacak gibi hissediyor, nefes alamıyor ve canı artarak yanmaya devam ediyordu. Burak bu acıdan zevk alan bir canavara dönüşmüştü sanki. Gözleri parlak, ateşli ve hırslıydı.

“Seni ne kadar istediğimi biliyor musun?” diye sormuştu. “Öyle güzel bir tenin var ki beyaz ve pürüzsüz. Her bir hücreni defalarca öpmek istiyorum..”

Nilay başını oynatamıyordu. Hareketsiz kalmış, allak bullak olmuş ve titriyordu. Burak, tutku ile bakan gözleriyle hipnotize etmişti sanki. Nilay kendini panik halde, sarhoş ve kontrolden çıkmış gibi hissediyordu. Boğucu bir duyguydu bu. Utanç verici bir dehşet içinde, dili damağı kuruyarak, “Bırak beni!” diye yalvardı ama Burak onu dinlemiyordu. Tekrar birlikte oluyordu.

Nilay nihayet Burak’ın kollarından kurtulduğunda hala ağlıyordu.

Bölüm 2

O gün Nilay, laboratuvarında kromozom haritası “karyotip” çalışıyordu. İnsanlardaki kromozom haritası çıkarılıyor, yapıları ve sayıları inceleniyor, hamilelikte kromozom anormallikleri belirleniyordu. İşine kendini öyle kaptırmıştı ki odaya Esin’in geldiğini bile fark etmemişti. Esin ona, “Seninle önemli bir konu hakkında konuşmalıyız, odamda bekliyorum!” diyerek yanından ayrılmıştı.

Nilay ne olduğunu anlayamamıştı ama Esin’in sesi her zamankinden daha farklı çıkıyordu. İşini tamamlayarak Esin’in odasına gitmişti. İçeri girdiğinde yüzündeki şaşkınlık, hayret ve üzüntü hislerinin her birini ayrı ayrı okumuştı. Esin birer Türk kahvesi söyleyerek söze başlamıştı.

“Biliyorum, bu anlatacaklarım senin için kabullenmesi zor bir durum olacak ama hayatta her türlü olaya hazırlıklı olmalıyız.” demiş, o gün yaşadığı ve hala aklının almadığı durumu anlatmaya başlamıştı. Birkaç saat önce odasının kapısının çalındığını, içeri meraklı gözlerle bakan bir adam girdiğini, Nilay Ersoy’u aradığını ve bulamadığını söyleyerek yardımcı olmasını rica ettiğini, adamın tedirgin tavırları dikkatini çektiği için Nilay’ı neden aradığını sorduğunu anlatmıştı. Adamın, Nilay’ın bir ablası olduğunu, kardeşini bulmak için kendisinden yardım istediğini ve onu kıramayıp aramaya geldiğini söyleyerek cebinden bir

fotoğraf çıkartıp kendisine gösterdiğini söylemişti. Hatta, “Bu yıllardır saklanan bir sır.” deyip fotoğrafı kendisine verdiğini söylemiş, bakınca fotoğraftaki kadının inanılmaz derecede Nilay’a benzediğini fark etmişti.

Ablası, kardeşinin kendisine inanmayacağını düşünerek bu fotoğrafı yollamış ve ona göstermesini istemiş.

Esin nasıl davranacağını, ne söyleyeceğini bilememiş, duydukları karşısında buz kesmişti. Nilay böyle bir şoku kaldıramaz diye düşünmüş, görevli olarak şehir dışına çıktığını, yakın arkadaşı olduğunu ve bu gerçeği kendisinin ona söylemesinin daha doğru olacağını belirterek hikayenin devamını anlatması için adamı ikna etmişti.

Nilay, üç kız kardeşin en küçüğüymüş. Annesi evlerinde onu doğurduktan hemen sonra hayata gözlerini yummuş, babası diğer ablalarıyla birlikte çaresizce ortada kalmış. Babaannesi yeni doğum yapmış kadınlara torununu da emzirmeleri için yalvarıp yakarmış, birkaç kadın emzirmiş fakat daha sonra devam etmemişler. Nilay sabahlara kadar susmak bilmeden ağlamış, verilen süt tozlarını kusmuş, her geçen gün daha bitkin, daha zayıf düşmüş, gözlerini bile açamaz hale gelmiş. Babasının onu doktora götüreceği ve ona mama alacak maddi gücü yokmuş. Nilay’ın artık ağlayacak sesi bile kalmamış, gündün güne eriyormuş. Bu durumu gören yakın komşuları babasına onu sosyal hizmetlere götürmesini, yoksa burada öleceğini söylemişler. Babası basma bir kumaş ile kundaklanan ve neredeyse hiç kıpırdamayan Nilay’ı alarak sosyal hizmetler kurumuna götürmüş. Adam köyünden -birkaç kez dışında- hiç çıkmamış. Binanın önüne geldiğinde ne yapacağını, nasıl konuşacağını bilmiyormuş. Merdivenlere oturmuş. Nilay hıçkırarak ağlamaya başlayınca yavrusunun ağlamasına artık dayanamayan babası da onunla birlikte ağlamaya başlamış. Bu durum, kurumda çalışan bir görevlinin dikkatini çekmiş ve ne olduğunu öğrenmek için yanlarına gelmiş. Öyle zavallı, öyle çaresizmiş ki yanına yaklaşan adamı fark bile edememiş.

Babası kısaca durumu anlatıp yardım istemiş. Adam onu kurumun müdürüne gtrm. Müdür orta yalı, babacan ve ilgili bir adammi. nce gzyalanndan konuamayan babayı sakinletirmiş. Bebek çok hasta göründüğü için yardımcı olmak istemiş. Aslında kurumun kontenjanı da doluymu fakat bu bebeği de ortada bırakamamış.

Yaşadığı ŗehirde son derece saygıdeğer, sevilen ve hizmetleri takdir edilen bir aile varmış. Ama tüm uğralara rağmen çocukları olmuyormu. Bir evlat edinmek için kuruma müracaat etmişler fakat o dönemde kırk ya altındaki ailelere bebek verilmediği için evlat edinme işlemi de yapılamamış. Müdürün aklına bu saygın aile gelmiş. O sırada babası iki kız çocuğunun daha olduğunu, onlara bile bakmakta güçlük çektiğini, hepsinin perişan durumda olduğunu anlatıyormu. Müdür, bebeğin babasına bu ŗehirde yaşayan güvenilir bir aile olduğunu, eğer onay verirse onlara evlatlık verilebileceğini söylemiş. Babasının başka çaresi yokmuş. İçi kan ağlayarak son kez yavrusuna sarılıp pm, koklamış ve görevli kadının kucağına teslim etmiş. Kolu kanadı kırılmış. Yavrusunu hiç tanımadığı bir aileye ve onu nelerin beklediğini bilmediği bir geleceğe uğurlamış böylece. Gzyalarına boğularak köyüne geri dönmüş.

Nilay o kadar perişan bir haldeymi ki kurum müdürü onun bu haline kayıtsız kalamamış. Prosedürlere aykırı davranmak pahasına bebeği bu aileye vermeye karar vermiş. Nilay'ı alacak aileye telefon etmiş, onlar da apar topar kuruma gelmişler. Heyecanları ve tedirginlikleri gözlerinden okunan bu aile, bebeği gördüklerinde çok ŗaırmış. Bebek yle minikmiş ki hiç beslenemediği, dolasıyla geliemediği açıkça belli oluyormuş. Kurum müdürü bebeği bu son derece bakımlı, iyi giyimli ve telalı görünen kadının kucağına vermiş. Kadının elleri titriyor, bebeği nasıl tutması gerektiğini bile bilmiyormu. Müdüre minnet ve teşekkür ederek kurumdan ayrılmışlar. Öncelikle onu bir hastanede ocuk doktoruna göstermek istemişler.